

«...παρά να μένουν ήθελαν κοντά στους Λωτοφάγους, λωτό να τρώνε, τη γλυκιά πατρίδα λησμονώντας» (Σάββας Ηλιάδης, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 16 Ιανουαρίου, 2016

«...παρά να μένουν ήθελαν κοντά στους Λωτοφάγους,
λωτό να τρώνε, τη γλυκιά πατρίδα λησμονώντας»
(Ομήρου Οδύσσεια ι,96-97)

Στη δέκατη ραψωδία της Οδύσσειας (στίχοι 82-104), ο Οδυσσέας αφηγείται στον Αλκίνοο την περιπέτειά του με τους συντρόφους του στη χώρα των Λωτοφάγων. Ιδού η αφήγηση, σε απόδοση στη Νεοελληνική, από το Ζήσιμο Σίδηρη. Ας την απολαύσουμε:

«Μέρες εννιά παράδερνα μ' ανάποδους ανέμους στο ψαροθρόφο πέλαγο. Τη δέκατη πια μέρα στους Λωτοφάγους πήγαμε, πόχουν θροφή λουλούδια, Τότε όξω βγήκαμε νερό να πάρουμε από βρύση, κι εκεί τραπέζι ετοίμασαν κοντά στα πλοία οι ναύτες. Και μια μπουκιά άμα φάγαμε και βρέξαμε τα χείλια, τότε συντρόφους έστειλα να πάνε και να μάθουν, ποιοι κατοικούσαν άνθρωποι στον τόπο σιτοφάγοι, π' όλους δυο διαλέγοντας και τρίτον έναν κράχτη. Κι εκεί που πήγαν τρέχοντας, τους Λωτοφάγους βρήκαν. Αυτοί κακό δε σκέφτηκαν να κάμουν στους συντρόφους μόνο τους έδωσαν λωτό να φάνε. Κι αν κανένας το μελιστάλαχτο καρπό τον έβαζε στο στόμα, πίσω δεν ήθελε να ρθει, μήτε είδηση να φέρει, παρά να μένουν ήθελαν κοντά στους Λωτοφάγους, λωτό να τρώνε, τη γλυκιά πατρίδα λησμονώντας. Μα εγώ τους πήρα στανικώς, κι ας έκλαιγαν, στα πλοία και σέρνοντας τους έδεσα στους μπάγκους από κάτω. Τότε στους άλλους φώναξα τους ποθητούς συντρόφους, γλήγορα απάνω στα γοργά καράβια να πηδήσουν, λωτό μη φάνε κι έπειτα ξεχάσουν την πατρίδα. Κι εκείνοι αμέσως μπήκανε και κάθισαν στους μπάγκους, αράδα και τη θάλασσα με τα κουπιά χτυπούσαν».

Θα αναρωτηθεί βέβαια ο αναγνώστης, γιατί αυτός ο πρόλογος και η αναφορά στα μυθοποιημένα γεγονότα και πρόσωπα ενός μακρινού παρελθόντος, στον Οδυσσέα και στους Λωτοφάγους;

Όλοι μας ξέρουμε από το σχολείο πόσο διδακτικά είναι τα έπη του Ομήρου και πάντοτε επίκαιρα και πόσο επιδέχονται διαχρονικά και κατά περιστάσεις τους ανάλογους παραλληλισμούς, με γεγονότα και πρόσωπα.

Ούτως ή άλλως, η ζωή του καθενός μας είναι μια Οδύσσεια. Για μας τους Ορθόδοξους Χριστιανούς είναι γνωστή και ξεκάθαρη η διαδρομή, ο τρόπος του αγωνίζεσθαι, του μάχεσθαι, του παλαίειν και ο προορισμός προς την «Ιθάκη». Μας τη διδάσκει η Εκκλησία μας και μας οδηγεί διά της Αγίας Γραφής και των βίων των

Αγίων της, ενώ μας ασφαλίζει διά των αγίων Μυστηρίων της. Απ' αυτήν δεν έχουμε το δικαίωμα να αποκλίνουμε έστω και κατά «*ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία*» (Ματθ.5,18), αν θέλουμε να φτάσουμε, χάριτι του Αγίου Πνεύματος, στην «υπέρ πάντων των εφετών ακρότητα», στην αγκαλιά του Χριστού.

Το Γένος μας, στα πεντακόσια χρόνια σκλαβιάς και μετά από τόσους πολέμους που ακολούθησαν, αλλά και τις κατά καιρούς δύσκολες στιγμές που πέρασε, όλες τις αντιμετώπισε με την κατά παράδοση φιλοπατρία και το αγωνιστικό φρόνημα, με ηρωισμό και με αυτονόητο το πνεύμα της φιλαλληλίας και της αυτοθυσίας, έχοντας αρχηγούς που τους γεννούσε το ίδιο και τους ακολουθούσε με εμπιστοσύνη, αφού ήταν γέννημά του και θρέμμα του.

Δυστυχώς όμως, δεν άργησαν πολύ να αλλάξουν τα δεδομένα. Μια επιδημία βαριά και ύπουλη, κατεργαζόμενη δόλια σχέδια μεθοδικά για πολλά χρόνια, απλώθηκε στις καρδιές και στο νου των Ελλήνων και παρέλυσε την ψυχή και το σώμα. Προσφέρθηκε δε, σαν παγίδα από τους «Λωτοφάγους» της Δύσης, τις τελευταίες δεκαετίες, οργανωμένη, με τη μορφή οικονομικής «συνεργασίας», αλλά και με συνεργούς τους νέους, τους φραγκοαναθρεμμένους και επιλήσμονες άρχοντές μας. Με την Ε.Ο.Κ. αρχικά και με την Ευρωπαϊκή Ένωση στη συνέχεια.

Εισέρρευσε ποταμηδόν, «άνευ κόπου και μόχθου», ο ελκυστικός και πλάνος «λωτός» του χρήματος. Συνάμα διδάχτηκε στο λαό πεισματωδώς, με όλα τα μέσα ο υλιστικός και ευδαιμονιστικός τρόπος ζωής, άγνωστος εν πολλοίς στην ασκητική και εν αυταρκεία αγωνιζόμενη Ρωμοσύνη. Ανατράφηκαν δε γενιές μ' αυτό το πνεύμα και εν τέλει αποκόπηκε το νέο αίμα από το είναι του, από την πηγή του.

Έτσι, διά της «λωτοφαγίας» αυτής έγινε πραγματικότητα η ποθητή από τους επίδοξους «φίλους» Άλωση. Τρώγοντας ο Έλληνας τους «λωτούς» που του προσέφεραν, πέρασε στο χώρο της λησμοσύνης. Σαν τους συντρόφους του Οδυσσέα. Αφοπλίστηκε ψυχικά, πνευματικά και υλικά και παρέμεινε δούλος και δέσμιος των εξαφθέντων και καλλιεργηθέντων παθών του, αλλά και δέσμιος και υποχείριος των «Λωτοφάγων».

Αν και καταλαβαίνει πλέον τη δεινή θέση του, δεν έχει το κουράγιο, τη δύναμη, το ψυχικό σθένος, το θάρρος, να εγκαταλείψει τη «χώρα των Λωτοφάγων» και να επιστρέψει στα πάτρια, στα δικά του. Αφού προηγήθηκε η λησμοσύνη και άδειασε η πνευματική του αποθήκη, ταπεινωμένος πια, συσπειρώθηκε για καλά στον οδυνηρό ύπνο της απραξίας και αφέθηκε στην παράλογη ελπίδα της επιστροφής και σωτηρίας του από τον ίδιο, τον ύπουλο, τον υποκριτή καταστροφέα του:

«Αυτοί κακό δε σκέφτηκαν να κάμουν στους συντρόφους μόνο τους έδωσαν λωτό να φάνε. Κι αν κανένας το μελιστάλαχτο καρπό τον έβαζε στο στόμα, πίσω δεν ήθελε να ρθει, μήτε είδηση να φέρει, παρά να μένουν ήθελαν κοντά στους Λωτοφάγους, λωτό

να τρώνε, τη γλυκιά πατρίδα λησμονώντας».

Δεν τους έκαναν, λέει, κακό, παρά μόνο τους έδωσαν να φάνε λωτό. Αλλά μπορούσε να τους συμβεί μεγαλύτερο κακό από αυτό που έπαθαν; Έχασαν τη μνήμη τους, έχασαν τον εαυτό τους, την ταυτότητά τους, έχασαν τα πάντα. Έτσι, ο σκοπός τους, που προφανώς θα ήταν στη συνέχεια η πλήρης υποδούλωσή τους, ήταν πολύ εύκολο να πραγματοποιηθεί.

Κι εμάς κακό δε μας έκαναν οι Ευρωπαίοι φίλοι μας. Δε μας πολέμησαν, δε μας τρόμαξαν, δεν έκαναν καταστροφές στα σπίτια και στις περιουσίες μας. Αυτά τα έκαναν παλιότερα, αλλά απέτυχαν. Τώρα έπρεπε να μιμηθούν τους Λωτοφάγους. Και τα κατάφεραν. Ο «λωτός» της Φραγκιάς έγινε ο θάνατός μας.

Δεν μπορούμε βέβαια να αφήσουμε να περάσει απαρατήρητη η στάση του Οδυσσέα, η οποία αφήνει αναπολόγητους τους κυρίως υπεύθυνους αυτής της καταστροφής: *«Μα εγώ τους πήρα στανικώς, κι ας έκλαιγαν, στα πλοία και σέρνοντας τους έδεσα στους μπάγκους από κάτω. Τότε στους άλλους φώναξα τους ποθητούς συντρόφους, γλήγορα απάνω στα γοργά καράβια να πηδήσουν, λωτό μη φάνε κι έπειτα ξεχάσουν την πατρίδα. Κι εκείνοι αμέσως μπήκανε και κάθισαν στους μπάγκους, αράδα και τη θάλασσα με τα κουπιά χτυπούσαν».*

Είναι αυτονόητο πως οι «Οδυσσεείς» ενός λαού είναι οι κυβερνώντες, οι διοικούντες αλλά και κατ' αναλογία όλοι οι έχοντες πολιτική και πνευματική εξουσία. Ο Οδυσσέας είχε βαθιά την αίσθηση της ευθύνης για τους συντρόφους του. Σαν καλός αρχηγός, που αγαπούσε πραγματικά τα παλικάρια του, έτρεξε και εκφράζοντας την αγωνία του για τη ζωή τους και την αγάπη του, τους έσωσε. Αφού αναγκάστηκε να τους φερθεί με σκληρότητα, τους ξύπνησε, τους φόρτωσε με τη βία στα πλοία και τους απομάκρυνε από τη χώρα: *«Μα εγώ τους πήρα στανικώς, κι ας έκλαιγαν,... λωτό μη φάνε κι έπειτα ξεχάσουν την πατρίδα».*

Τι κρίμα! Οι σημερινοί άρχοντες τα γνωρίζουν αυτά πολύ καλά. Τα έχουν διαβάσει στα σχολεία, στα βιβλία. Κι όμως δε φαίνεται καμία διάθεση από μέρους τους να μοιάσουν τον Οδυσσέα. Οι ίδιοι τους, ως συνεταίροι των «Λωτοφάγων», έγιναν αυτουργοί και αυτοί και έσπρωξαν τον ελληνικό λαό να σκύψει και να φάει τους «λωτούς» τους. Οι ίδιοι επέτρεψαν να μπει στη χώρα, όχι μόνο ο «λωτός» του χρήματος αλλά και όλα τα ελκυστικά, μαγευτικά, δεσμευτικά και εντέλει αυθελληνικά και αντίχριστα πράγματα, που παρέλυσαν το λαό και τον σκλάβωσαν.

Με σύνθημα την ελευθερία και τη δημοκρατία, τουτέστιν την αναρχία, την ανυπακοή, την αρχή της ήσσονος προσπάθειας και με κορυφαίο το «εμείς να `μαστε καλά», πράγμα άγνωστο στην παράδοσή μας, άνοιξαν το δρόμο για την ισοπέδωση. Τον ώθησαν μάλιστα όσο μπορούσαν περισσότερο στο κακό, εκμαυλίζοντάς τον, για να

τον έχουν δέσμιο και συνυπεύθυνο της δικής τους συννομωσίας και ανικανότητας. Και τα κατάφεραν.

Και αυτοί, οι ίδιοι, οι σημερινοί, πέρα από τα ανοσιουργήματά τους, τολμούν και επιχειρούν να σπιλώνουν τεράστια ονόματα της ιστορίας, ηγέτες, ήρωες, αγίους, επιστήμονες και ευεργέτες του Έθνους, διότι αισθάνονται κατώτεροι, αισθάνονται νάνοι μπροστά σ' εκείνους, ηθικά και πνευματικά και ελέγχονται από το παράδειγμά τους.

«Οδυσσέας» ή «Οδυσσεύς». Αυτοί είναι ανθρωπίνως η ελπίδα, που μας έχει απομείνει να βγουν στο δρόμο μας. Να μας πάρουν, έστω «στανικώς», από τη χώρα των «Λωτοφάγων» και να μας οδηγήσουν στο δρόμο προς την «Ιθάκη» μας.

Του έτους έκτου και δεκάτου και δισχιλιοστού (2016) αρχομένου, γένοιτο!
Κιλκίς, 1-1-2016